

andre Actstykker, naar et bestemt Spørgsmaal rettes til det, og ikke indskrænker sig til at sende disse og overlade til Statsrevisionen selv at udbrage Besvarelsen af dem.

Denne Uoverensstemmelse mellem den tidligere Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet er imidlertid ubjævnnet, og Udvalget anseer det derfor ikke fornødent at gaae ind paa Enkeltheberne, men skal kun henvise til Antegningerne 6, 8 og 10 til Sorø Academi, Ant. 25 til Sorø Academies Skovvæsen, Ant. 11 til det lærde Skolevæsen og Ant. 6, 9 og 12 til Seminariet og Seminariefonden, og til de „Meddelelser“ fra Statsrevisionen til Folkethingets Udvalg, hvilke ere blevne ombealte i Thinget, sammenholdt med anden Behandling af Statsrevisionens Beretning i Folkethinget.

I den 26de Antegning til § 5 (Pag. 48—50) omtales en Skatteestergivelse og Godtgjørelse af 5,388 Rbd. 37 $\frac{1}{2}$, som Ministeriet har tilstaaet Deboere i Ribe og Varde Amtstuedistricter i Anledning af den Skade, som Stormfloden i 1860 havde tilføjet dem. Paa Statsrevisionens Forespørgsel om Grunden til, at et saa betydeligt Beløb er kommet til Udgift uden foregaaende Bevilling, har Ministeriet svaret, at det ansaae sig berettiget dertil efter to afferhøjeste Resolutioner af 24de Februar 1827 og 8de Marts 1837. Statsrevisionen har udtalt sig herimod, forbi det nu er de aarlige Finantslove, der bestemme Statens Indtægter og Udgifter, og som en Følge heraf kunne de til den ældre Tilstand sig sluttende Undtagelser fra Reglerne og Bemhændigelse til at bringe dem til Anvendelse i mødende Tilfælde ikke staae ved Magt overfor den nye Tilstand og finde Anvendelse paa den.

Udvalget deler denne Betragtning og maa med Hensyn til den foreliggende Skatteestergivelse og Godtgjørelse desuden bemærke, at der var tilstrækkelig Tid for Ministeriet til at forlange en Bevilling af Rigsdagen, da Ulykken ved Stormfloden indtraf i Aaret 1860, og Sagen først blev afgjort af Ministeriet i Finantsaaret 1863—64.

Den nuværende Finantsminister har imidlertid udtalt sig for Statsrevisionens Opsfattelse, som Folkethinget ligeledes har tiltraadt. Udvalget tilraader Landsthinget det Samme i den Forventning, at derved vil blive fastslaaet som Regel, at saadanne Skatteestergivelser og Godtgjørelser, som den her omhandlede, ikke ville blive tilstaaede uden først at have været forelagte Rigsdagen.

En anden Uoverensstemmelse har gjort sig gjældende mellem Ministeriet og Statsrevisionen med Hensyn til, hvorvidt der tilkommer Professor Krøyer et Sædtillæg af et personligt Tillæg stort 500 Rbd. (Statsrevisionens Beretning § 10, Ant. 8, Pag 156—60), hvilket Statsrevisionen har paaftaaet og derfor indstillet til Rigsdagen Udbetalingen af Sædtillæget med 48 Rbd. Den nuværende Finantsminister har imidlertid tiltraadt Statsrevisionens Opsfattelse, og Folkethinget har for sit Vedkommende afgjort Sagen, idet det har optaget det omtvistede Sædtillæg paa Tillægsbevillingsloven for 1865—66 (§ 7, Post 7), hvorimod det har ubstemt Indstillingen derom som ufornøden. Udvalget skal ikke udtale sig videre om dette Sædtillæg, der har været forhandlet i Landsthinget ved Behandlingen af Statsrevisionens Beretning om Finantsregnskabet for Finantsaaret 1862—63, men kun bemærke, at Sagen for Landsthingets Vedkommende foreligger til Afgjørelse ved Behandlingen af den ovenomtalte Tillægsbevilling.

Imedens de her omtalte Uoverensstemmelser ere blevne afgjorte saaledes, at der er givet Statsrevisorerne Medhold, har Folkethinget derimod ved Antegning 3 til § 10 (Stats-